

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ Η ΕΞΟΔΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΥΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ

Στερνό αντίο στην Μαρία Ραγιά – Χείμερ

ΓΡΑΦΕΙ Η ΣΟΦΙΑ ΡΑΛΛΗ-ΚΑΘΑΡΕΙΟΥ

Σήμερα Τρίτη, 23 Ιουλίου 2013, στις 9:30 το πρωί πραγματοποιείται στην Εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα, στη συνοικία Κίνγσφορντ, η Εξόδιος Ακολουθία για μια σπουδαία Γυναίκα, την Μαρία Ραγιά – Χείμερ, που άφησε πίσω της παιδιά, σύζυγο, συγγενείς και φίλους να θρηνούν τον πρόωρο χαμό της.

Την Μαίρη Χείμερ αποχαιρετάει με θλίψη η Ομογένεια ολάκερη αλλά και η Αυστραλιανή επιστημονική οικογένεια των εκπαιδευτικών.

Η μεταστάσα υπήρξε διαπρεπής και πρωτοπόρος εκπαιδευτικός που δίδαξε και διαπαιδαγόησε εκατοντάδες παιδιά που πέρασαν από το Κολλέγιο του Αγίου Σπυρίδωνα, το πρώτο Ελληνο-Αυστραλιανό Κολλέγιο στην Πολιτεία μας.

Θυμάμαι την Μαίρη, όταν σαν νέα επιστήμων υπέβαλε αίτηση να διεκδικήσει την θέση διευθύντριας του νέο-ιδρυθέντος τότε κολλεγίου εδώ και τριάντα τρία χρόνια. Το Διοικητικό Συμβούλιο του Κολλεγίου επέλεξε την Μαίρη. Υπήρξε η καλύτερη. Τα επιστημονικά της προσόντα ήταν πολλά. Ήδη ήταν αναγνωρισμένη από το Καθολικό Σύστημα Παιδείας, που την είχε προαγάγει σε Deputy Principal στο ξακουστό σχολείο των Καθολικών Holy Cross College στο Ανατολικό Σίδνεϊ.

Έτσι σε ηλικία 31 ετών, η Μαίρη Ραγιά Χείμερ κατέλαβε αξιωματικά την σπουδαία θέση της ιδρυτικής Διευθύντριας. Την εποχή εκείνη ήταν η νεότερη Διευθύντρια σχολείου στην Νέα Νότιο Ουαλία, που όχι=μόνο δεν απογοήτευσε κανένα, αλλά υπερέβη τις προσδοκίες όλων. Συνεργάστηκε με το Διοικητικό Συμβούλιο του σχολείου, αλλά και με τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων. Καθοδηγήθηκε από το Συμβούλιο του Κολλεγίου και τις Ιερατικές αρχές, για τις ανάγκες του σχολείου. Χειρίστηκε και διαχειρίστηκε τα πάντα με σεβασμό και αξιοπρέπεια. Ρωτώντας και ζητώντας να μάθει, έδωσε το παράδειγμα της αρετής στην αναζήτηση για γνώση =και εμπειρία.

Πάμπολλα προσέφερε η ίδια από την πείρα και την γνώση της για τις απαιτήσεις του Αυστραλιανού Υπουργείου Παιδείας της Πολιτείας μας, ενώ παράλληλα σεβάστηκε τις επιταγές της πίστης και της πολιτιστικής ιδιαιτερότητας της Ομογένειας που εδραίωσε το πρώτο ημερήσιο Ελληνορθόδοξο Κολλέγιο στην Πολιτεία μας, με την συνεργασία και πνευματική καθοδήγηση της Ορθοδόξου Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας.

Το 1983 το Κολλέγιο του Αγίου Σπυρίδωνα άνοιξε τις πύλες του στα παιδιά της παροικίας, αρχίζοντας με δύο τάξεις του Δημοτικού. Παιδιά της δεύτερης και τρίτης γενιάς των Ελλήνων της Αυστραλίας, 46 σε αριθμό, γράφτηκαν στο Κολλέγιο και χώρεσαν στην αγκαλιά και στην καρδιά της νέας γυναίκας. Η σταδιακή και προσεκτική εξέλιξη του Δημοτικού σχολείου του Κολλεγίου κάτω από την εποπτεία της Μαίρης Χείμερ υπήρξε λαμπρή και υποδειγματική.

Εδώ πρέπει να πούμε ότι δεν ήταν μόνο τα επιστημονικά προσόντα της Μαίρης που την επέβαλαν σαν την πλέον κατάλληλη παιδαγωγό, δασκάλα και διευθύντρια στον τομέα της διοίκησης και προόδου του Κολλεγίου.

Πάνω απ' όλα η Μαίρη Χείμερ ήταν μια επιβλητική φυσιογνωμία, παρά το νεαρό της ηλικίας της. Είχε πλήρη επίγνωση του ποια ήταν και πρωτίστως ποια ήταν η μεγάλη ευθύνη για την αποστολή που της ανατέθηκε. Κυριαρχούσε με τον αδαμάντινο χαρακτήρα της που δεν επιδεχότανε συμβιβασμούς σε θέματα αξιών και ουσίας, αλλά κατακτούσε με την γνήσια καλοσύνη και ανθρωπιά της, με την προσνή προς όλους συμπεριφορά της και με το χαμόγελό της που αφοπλιζε ακόμα και εκείνους που πρόβαλαν εμπόδια στο έργο της από σκέπη άρνηση ή άγνοια, ή απλώς γιατί δεν πίστευαν στην αποτελεσματικότητα των προτάσεων μιας νέας γυναίκας, μιας γυναίκας όμως της οποίας την αξία ήρθε να επιβάλει το πλήρωμα του χρόνου.

Η Μαίρη Ραγιά Χείμερ υπήρξε οξυδερκής και σοβαρή, δραστήρια και αποφασιστική. Η Μαίρη Ραγιά Χείμερ ήταν ο αέρας της ανανέωσης, παράγοντας αλλαγής για άνοιγμα δρόμων προόδου για την ενορία, την =παροικία και την ευρύτερη ομογένεια. Ήταν, θα έλεγα, η εποχή

του μεγάλου αγώνα για την πραγμάτωση των ιδανικών της Δημοκρατίας του πολυπολιτισμικού οράματος της πολυεθνικής Αυστραλίας που στηριζότανε στο αναφαίρετο δικαίωμα των πολιτών να διαφυλάτουν την πολιτιστική και γλωσσική τους παράδοση, χωρίς διάκριση και φόβο.

Στους αγώνες της για την επικράτηση της σωστής παιδαγωγικής παράδοσης η Μαίρη είχε σύντροφο και σύμβουλο τον λατρευτό της σύζυγο Πίτερ Χείμερ, που ήταν γνωστός εκπαιδευτικός, γυμνασιάρχης έμπειρος σε θέματα παιδείας και αγωγής και διοίκησης εκπαιδευτικών οργανισμών,

Ο Πίτερ Χείμερ δεν έχει Ελληνική καταγωγή αλλά ήταν γνώστης και λάτρης της μεγάλης γλωσσικής και πολιτιστικής κληρονομιάς της γυναίκας του της οποίας, κυρίαρχους σκοπός ήταν η σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών με βάση την αγάπη και την κατανόηση των αναγκών της τρυφερής και άδολης παιδικής ψυχής.

Η =συνεργασία μου με την Μαίρη κράτησε πολλά χρόνια, όσα χρόνια ήμουν

πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και φίλων του Κολλεγίου.

Θυμάμαι τα λόγια της όταν αναφερόταν στα παιδιά: «Είμαι τυχερή» έλεγε «που με τριγυρίζει ένας κόσμος όμορφος αγγελικά πλασμένος. Τα =παιδιά! Αγαπώ τα και τα νοιάζομαι πολλά!» μου έλεγε με την χαριτωμένη Κυπριακή λαλιά της!

Σαν Μάνα, ήξερα πως κοντά στη Μαίρη, το παιδί μου είχε τη φροντίδα, την έγνοια και την προσαρμογή της. Αυτό το αίσθημα της σιγουριάς, που ένοιωθα είναι κάτι που όλοι οι γονείς το νιώθαμε και οφείλαμε ευγνωμοσύνη που μια τέτοια γυναίκα είχε την ευθύνη του σχολείου.

Η Μαίρη Χείμερ ενέπνεε τους γονείς να βοηθούν το σχολείο εκεί που υπήρχε ανάγκη. Οι γονείς δημιουργώντας τον Σύλλογο Γονέων και Φίλων του Σχολείου συμπαραστάθηκαν όπως έπρεπε στην Μαίρη Χείμερ. Βεβαίως στο σημείο αυτό βρήκε η Μαίρη και μεγάλη κατανόηση από τον Ιερατικό προϊστάμενο της Ενορίας τον Π/Πρεσβύτερο Πατέρα Στυλιανό Σκούτα και τους άοκνους συνεργάτες του, τόσο στην Εκκλησία όσο και στο Διοικητικό Συμβούλιο του Κολλεγίου.

Όχι μόνον όσοι είχαν παιδιά στο σχολείο, αλλά και οι Ομογένεια γενικά, εκτίμησαν την μεγάλη προσφορά της. Η Μαίρη Χείμερ ενέπνεε όσους την γνώριζαν. Η προτροπή της ήταν να αγωνίζονται όλοι για το «ευ πράττειν, χωρίς εγωισμούς ή μεψιμοιρίες. Η ευρύτητα της σκέψης της και η μεγαλοψυχία της υπήρξε παράδειγμα προς μίμηση.

Ελπίζαμε ότι θα ήταν κοντά μας για πολλά χρόνια. Αλλά βέβαια «άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει».

Στο σημείο αυτό θυμάμαι τα λόγια μιας φίλης Πανεπιστημιακής Δασκάλας, της Μερόπης Σπυροπούλου που έγραψε σε κάποιο άρθρο της τις ακόλουθες σκέψεις: «Ασυναίσθητα και με κρυφή ελπίδα, δίνουμε στις λέξεις «πολλά χρόνια» μια απροσδιόριστη διάσταση αιωνιότητας και παραβλέπουμε δυστυχώς ή ευτυχώς το ότι κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει τη πεπερασμένη διάρκεια που ενυπάρχει σ' αυτές τις λέξεις.»Και όντως, δεν μπορούμε ή καλύτερα δεν θέλουμε να παραδεχτούμε ότι τόσο η ύπαρξή μας όσο και η ύπαρξη αγαπημένων προσώπων είναι πρόσκαιρη.

Εκείνο που μένει σε μας είναι να κρατάμε πάντα ζωντανή και αιώνια την μνήμη ανθρώπων σαν την Μαίρη Χείμερ. Για όσους παραμένουμε ακόμα εδώ, ας δεχτούμε για παρηγοριά τον χαϊδεμα που δέχεται η ψυχή μας όταν αναπολούμε το γλυκό χαμόγελο της «καλής κ' αγαθής» Μαίρης Ρ. Χείμερ.

Με τούτο το ΕΛΕΓΕΙΟ στη μνήμη της, συλλυπούμαι τον άνδρα της και τα παιδιά της, τους συγγενείς, φίλους και συνεργάτες της. Αντί ανθέων, καταθέτω στον Τάφο Σου Μαρία Ραγιά Χείμερ το ποίημα ΦΩΝΕΣ του Κωνσταντίνου Καβάφη: Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους. Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε• κάποτε μες στην σκέψη τες ακούει το μυαλό. Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που οβύνει